

Choroba

Napísal

jeden veľmi chorý jedinec

Prológ v úvode

Žiť so svojou matkou dobrých tridsať rokov po tom, čo po prvýkrát uvidíte svetlo sveta, a aj naďalej prebývať starým mládencom je neslýchanou idylkou, ktorú si do dnešného dňa vychutnáva Alojz Bahno. Dlhodobý vzťah a založenie vlastnej rodiny v nedohľadne, nieto ešte nájdenie trvalej pracovnej pozície.

A to sme sa ani nedostali k faktu, že Alojz sa zaraďuje do tej pomyselne úzkej skupiny ľudí, ktorí sa radi hanbia. Radi cítia husiu kožu na krku po zbabranom dni a neuveriteľne trápnych situáciách, do ktorých sa svojvoľne dostávajú a náramne si ich užívajú. Ale nie hneď na mieste. Lahodia si vo vstrebávaní týchto rozpoložení a ich rekapitulácii na konci všedného dňa, čomu predchádzajú myšlienkové pochody, ako by len dopekla mohli prekonať tieto samozvané triumfy.

Presne do tejto skupiny patrí pán Bahno. A tak bez väčšieho otáľania vás zavediem do tej nepretržitej anarchie, zosobňujúcu Alojzovu myseľ. A ako lepšie tak urobiť, ako opýtať sa samotného majstra?

Návšteva

S rúznym klopaním na dvere skromného prízemného domu očakávam príchod domácich. No dozaista nepočítam s tým, že sa mi na dverách okamžite zjaví Alojz.

„Moje predpoklady boli správne,“ šepkám do pripraveného diktafónu pri započutí prvých masívnych krokov v predsieni.

Mám zopár dôvodov myslieť si, že tie nebudú patriť nikomu inému ako jeho priam absurdne obéznej matke Irene, s ktorou som nadviazal kontakt v záujme vybavenia exkluzívneho rozhovoru s jej synom. Pán Bahno bol totižto v čase hovoru dozaista príliš zaneprázdnený s hanbením sa za svoje čerstvo napáchané (a bezpochyby nehanebné) činy.

„Kto je tam?“ ryčí Irena za prítomnosti zvuku odomykania vchodových dverí.

„To som ja, pani Bahnová - Peter. Volal som s vami zopár dní dozadu ohľadom stretnutia s Alojzom,“ reagujem na jej výzvu.

Jemne pootvára dvere a z úzkej škáry vyčnieva iba jedno vypleštené oko. Premeriava si ma od hlavy až po päty a naspäť. Tento proces opakuje snáď päť ráz...

„Áno, áno, chlapče, poď ďalej. Už si ťa pamätám,“ skonštatovala ako otvárala dvere, keď bola náhle a zreteľne odhalená jej špecifická figúra.

Mám čo robiť, aby som pri pohľade na tú previsnutú masu tuku, v ktorej sa strácali jej kedysi možno pôvabné boky, udržal v sebe obsah môjho žalúdka. Ďalej radšej nedbám na jej vzhľad a svojím pohľadom mierim tvrdo do zeme. Opisom jej postavy vás taktiež nebudem zaťažovať, predsa len, pre to tu nie ste a ani nechcete byť.

Irena ma pozýva dovnútra a, samozrejme, neodpúšťa si núkanie rôznych lahôdok a maškrt. Odolávam. Znechutenie z jej telesnej stavby ma doposiaľ neprešlo a mám seriózne pochybnosti o tom, či vôbec existuje nejaká osoba, ktorá by mohla byť lepším odrazom hesla „si to, čo ješ.“ Na kuchynskej linke dokonca zahliadnem marinované prasa. Vyzerá to na pomerne honosnú večeru pre celú rodinu. Akurát rodina Bahnových pozostáva z dvoch členov, teda ak neberiem do úvahy, že pani domáca konzumuje ešte za ďalších štyroch príbuzných a dvoch náhodných okoloidúcich.

„Chlapče, pokračuj ďalej po týchto schodoch a vylez hore na povalu, no dávaj pozor na hlavu. Strop je tam veľmi nízky,“ ukazuje prstom dobre kŕmená pani v pokročilom veku.

Pri prehliadaní všetkých tých prázdnych izieb, okolo ktorých prechádzam, len neveriacky krútim hlavou a v mysli si kladiem otázku: *Čo to má znamenať?*

„Prečo práve povala?“ neudrží sa a pokladám tú pálivú otázku ťažko fučiacej žene, ktorá už bola na ceste do kuchyne. Asi sa najesť.

Nevládala sa ani otočiť, a preto iba jemne pootočila hlavu a podotkla: „Lebo tam sa mu hanbí najlepšie.“

Omámený sa poberám smerom ku strmým a úzkym schodom, vedúcim do podkrovia.

Nultý extrakt

Len čo sa dostávam na povalu, na moment ma oslepuje intenzívne svetlo a z číreho šoku pozabudnem na rozmery miestnosti. A teda uštedrená rana do hlavy sa stáva prostou povinnosťou.

S tým nízkym stropom starena naozaj neklamala. Pokúšajúc sa prispôbiť svoj zrak nadmerne osvetlenému interiéru, začínam hľadať Alojza na rozsiahlej povale. Skôr, ako sa mi to podarí, do bubienkov mi udrie prízemný chrčiaci zvuk, vytvárajúci ilúziu hmotného charakteru. Tóny majú váhu a z podlahy sa ozývajú jemné vibrácie. Po takom excese je pátranie jednoduché, kráčam za hlasom.

Alojz sa krčí v odľahlom kúte podkrovia, kde sa potmehúdsky chichoce a rukami si neustále priťahuje kolená k trupu. Nevynecháva ani nekontrolovateľné kolísanie. Svojím neprítomným pohľadom mi pripomína blázna, úplného blázna, pokojne súdeho na návštevu miestnej psychiatrickej liečebne, avšak z nejakého mne neznámeho dôvodu ho tam doteraz neumiestnili.

„Nazdar, Alojz,“ oslovujem čudáka, hoci v tomto prípade by bolo možno rozumnejšie vykvanie.

„Hihihi, zdravím ťa, pútnik. Čo ťa sem privádza?“ nadhadzuje pomätene Alojz, načo sa ihneď dusí vlastným smiechom.

„Toto bude ešte pekne zaujímavé,“ zašomrem si popod nos.

„Čože to vravíš?“ vytryskne z Alojza vo chvíli, keď sa ku mne unáhlene priblíži.

Jeho smradľavý dych sťa niekoľko rokov stará tlačienka bez meškania pociťujem na svojej tvári, avšak dýchanie nosom veľmi rýchlo prehodnocujem po tom, čo mi ho rozrazí natoľko silný odor, že by odohnal aj nonšalantných a ešte horšie páchnucích leňochov.

Pripravený začať rozhovor, spustený diktafón pokladám na zem. Alojz moju profesionalitu nezdiera a radšej schmatne diktafón, ktorý namiesto rukami skúma okamžite ústami, prioritne jazykom. Ten sa mu obmotáva okolo celej plastovej krabičky a s takým množstvom slín na ňom vytvára novú protekciu, teda za predpokladu, že sa v tej „ochranej“ vrstve neroztaví skôr, ako sa skončí diskusia. Našťastie, mám v kapse kabáta schovaný náhradný, poctivo nahrávajúci celý doterajší priebeh udalostí.

„Prečo sa rád hanbíš?“ zaskočím ho atakujúcou otázkou, vďaka čomu chaoticky uskakuje dozadu, vediač, že aj jeho aktuálne správanie nasledovne ocení ako hanbenia sa hodné.

Netrvá dlho, kým sa upokojí a s chladným hlasom, vyvolávajúci pocit, že sa mu vrátila všetka chýbajúca racionalita, odvetí:

„Prečo asi? Lebo ma to baví. Je to, v podstate, moje hobby. Iní ľudia prídu z práce domov a idú na pivo, na tréning, do kina, do kostola, ale ja nie. Ja prídem domov a hanbím sa. Veľmi sa hanbím. NESKUTOČNE SA HANBÍM! Tak, ako aj teraz, keď sa s tebou rozprávam.“

„Ale veď ty nechodíš do práce,“ podotýkam popritom, čo si sadám do tureckého sedu.

„DETAIL!“ stráca nad sebou na chvíľu kontrolu. „Áno, lebo ja sa tomu totižto venujem na plný úväzok, plnohodnotne. Určite ma považuješ za nesmierného blázna, ale s tým som dávno zmierený, priateľu. Všetci robíme nejaké obety pre to, aby sme sa mohli venovať tomu, čo zbožňujeme, všakže?“ pokladá rečnícku otázku Alojz a ja len slabo prítakávam.

„Ako si sa k tomu dostal?“ pýtam sa bez akéhokoľvek rozjímania.

„Ideme rovno na vec, čo?“

„Si si istý, že to všetko chceš počuť?“ preventívne vyzvedá.

„Mám všetok čas na svete.“

„Ako aj ja,“ uškrnie sa Alojz a vydávame sa v ústrety jeho absurdnému životnému príbehu.

Patogén

„Celé to začalo ako veľmi nevinná zábava. Každý z nás sa hanbí, všetci robíme chtiac či nechtiac veci, ktoré časom oľutujeme. Typickou reakciou na obdobné situácie je poučiť sa z nich a nabrat' nadhľad. Ale u mňa to nikdy takto nefungovalo. Rozdielom medzi mnou a drvivou väčšinou populácie je to, že mne sa to zapáčilo. Zakaždým som bažil po ešte väčšom a väčšom strápaní, až dokým mi husia koža nenaskakovala aj na vajciach. Och, to je blahodarný pocit. Stalo sa to pre mňa ekvivalentom orgazmu, ejakulácie, krásnej nirvány. Opojenie môjho života, ktoré som si nemohol odpustiť, pritom nikdy som to nepovažoval za žiadnu zvláštnosť alebo dôvod, prečo by som mal byť označovaný za čudáka, obzvlášť keď sa to stalo nutnosťou, či dokonca prioritou.

Droga. Presne tak. Stalo sa to mojím opiátom a o tomto čase sa nemôžem nazvať nijak inak ako závislák. Spočiatku ma uspokojovali prosté veci. Napríklad... vynadal som spolužiačkam do kuriev a šľapiek, čo sa aj tak dá považovať za veľký šok, keď pre to moja matka zavítala na rodičovské združenie. Musíš chápať, že som bol chalan z počestnej rodiny, a tak moja náhla zmena v správaní vyvolala značný rozruch a zdvihla nejedno obočie. Asi sa im ani nemôžem čudovať.

Pamätám si, ako keby to bolo včera. Stalo sa to dozaista deň pred tým, ako ma vyhodili z mojej prvej strednej školy...“

„Ono ich bolo viac?“ pýtam sa zhrozene.

„Oveľa viac, sám si nepamätám presné číslo, ale späť k veci. Moje spolužiačky už poznali, aká som bol zberba, a tak sa zdráhali, čo by len nadviazať očný kontakt. Nepochybujem o tom, že to bola pre nich ešte o to väčšia rana, pretože pravidelne som im pomáhal s učivom, s vysvetľovaním. Mal som dobrého Filipa. V skutočnosti to boli hlúpe kravy, ktoré sa o seba nevedeli samy postarať, a tak ma často využívali, vlastne,... ako nad tým takto uvažujem, je len dobré, že som im vynadal, lebo boli to kurvy. Počuješ, mami? BOLI TO IBA PROSTODUCHÉ KURVY!“

„Áno, zlatko, máš pravdu,“ ozval sa tlmený hlas z prízemia, zatiaľ čo ja som len udivene počúval nevidane intelektuálne vyjadrovanie údajne zaostalej osoby, neberúc do úvahy tie vulgarizmy.

„Matka vzdala odvrávanie dobrú dekádu dozadu. Teraz ju mám perfektne skrotenu,“ hurónsky sa rozrehotal a v momente sa upokojil.

„Teda spolužiačky sa mi vyhýbali, ale zvesti o mojej búrlivej povahe sa ešte nestihli roznieť po celej škole, čo som náležite využíval. Musím podotknúť, že som bol veľmi prít'azlivý mládenec, respektíve aspoň som si to rád myslel. A tak som pristúpil k prvej skupine rovesníčok, na ktoré som na školskej chodbe natrafil a dal sa s nimi do reči. Boli zjavne očarené mojou charizmou a z mojej strany môžem povedať to isté. Pekné, atraktívne dievčatá, potenciálne partnerky do budúcnosti, avšak na to som vtedy nemyslel. Irelevantné. Namiesto toho som hodlal ukojiť svoje chůtky. A tak keď sme sa pri lúčení objímali...och, to mám rád na dievčatách. Mnohé si veľmi rady fyzické pri pekných chlapcoch, ako som bol aj ja o tom čase, a preto som to trochu okorenil.

Objímal som sa s prvou, volala sa tuším Katka, Katarína, ó, áno, to bol ale materiál. A ja som si toho bol vedomý. Mohol som ju pokojne dostať do postele, ale ja nie. Radšej som jej pri objatí začal nahlas a morbidne žuvať jej nádherné havranie vlasy ako totálny psychopat. Katka sa zhrozene odtiahla a spolu s jej spolužiačkami čo najrýchlejšie zmizli. A mne ešte ostal stravec jej vlasov medzi zubami. NO... a ja som tam len tak stál a hanbil sa.“

Vždy veľmi dobre vedel čo robí, a teraz tomu nie je inak. Podcenil som ho. Ale je to teda blázon alebo iba obeť svojej bizarnej úchylky?

„Otrasne som sa hanbil, začal som sa neľudsky potiť, ale zároveň som si to užíval, lebo už vtedy som tušil, že sa budem hanbiť aj za tie mapy, ktoré sa mi urobia na pazuchách a po celom tele. Taký malý bonus k môjmu nemiestnemu aktu. A kto by to bol povedal? O deň nato boli moji rodičia predvolaní, aby ma mohli oficiálne vyhodit' zo školy.“

„Vidíš, už keď tu spomínaš rodičov, rád by som sa ťa na niečo opýtal. Kde je tvoj otec? Nebodaj už je po...“ opätovne som mu skočil do reči, ale Alojz len ľarbavo sklonil hlavu a prehladol moju nedokončenú otázku.

„Dali mi druhú šancu. Nikomu nepovedali o mojom údajne čudnom správaní, prečo som mohol bez problémov prestúpiť na inú školu, ale tentokrát v inom meste. Museli sme sa presťahovať, lebo síce sa škola zaviazala, že moje konanie nikam ďalej oficiálne neposunie, nemohla sa zaručiť za svojich študentov. Žiaľ, nedal som si povedať a pokračoval som s výplodmi mojej zvrátenej fantázie a dôsledkom toho bolo časté sťahovanie.

Rodičia sa s tým vysporiadali samostatne a rôzne. Matka začala jesť a stala sa z nej taká tlstá sviňa, akú si mohol vidieť tam dole a otec zasa siahol po fľaši, ba dokonca až na jej dno. Postupne ho to prestalo baviť a jedného dňa sa znenazdania zobral a odišiel. Nezanechal za sebou ani list, ani sa nerozlúčil. Matka v tej dobe pribrala možno až dobrých deväť, desať kíľ. Ja som sa so svojím žiaľom vyrovnal odlišne. Potreboval som na to zabudnúť a rozmýšľať nad niečím šťastným. Siahol som do šatníka a vytiahol roztrhané veci, ktoré som si schovával dlhšiu dobu pre obdobnú situáciu.

Navliekol som si na seba tie handry a vošiel som do spoločnosti. Vyzeral som ako vandrák, ako bezdomovec. Takto som sa dostal až do mesta.

Bol piatok večer a námestie sa hemžilo ľuďmi, najmä mojimi rovesníkmi. Vybral som sa k nim a uprostred toho davu ľuďi som si stiahol nohavice, kľakol si a začal nakladať najväčšie hovno v mojom živote. O tomto svinstve sa mi snívalo celé mesiace a nevedel som sa dočkať, keď to konečne dám do pohybu.

Stalo sa a ja som započal sranie. Bola to hrôzostrašná stolica, vychádzal zo mňa zápach pripomínajúci človečinu v pokročilom rozklade. Bolo to nehorázne. Ľudia začali kvíliť, kričať, rozutekali sa na všetky strany a mladé dievčatká pišťali, pišťali ako ranená zver. Neuveriteľne som sa v tom vyžíval a navyše som sa postaral o to, aby mi všetci videli do tváre. Nijak som si ju nezakrýval, len som tam čupel a sral. Sral som na ich morálku, sral som na spoločenské normy, sral na ich životy, sral som na nich a popritom som chytal každý pohľad, ktorý som mohol, a tak znásoboval svoj zážitok. Bola to číra slasť. Odvtedy prešlo veľa času, dokým sa mi podarilo aspoň ako tak dorovnať intenzitu tej extázy, ale stálo to za to. Milujem ten pocit.“

„Tak tie zvesti boli pravdivé,“ hovorím potichu a pridržiam si roztrasenú ruku, do spodnej pery sa mi derie malý úsmev.

Alojz sa svižne otočí a ukazuje smerom, kde je jeden roh podkrovia zahalený akousi látkou:

„A chceš sa pozrieť, čo je za tým? Možno sa ešte prekonám.“

„Áno, teda NIE, PREBOHA! NIE!“ ledva sa držím na uzde a tlak v hlave narastá.

„Ale PREčo? Veď len MALý, maLIČký, maliNký náhľad. MENšia ochuTNÁvka!“ dobiedza Alojz s nekonzistentným a preskakujúcim hlasom.

Blázon sa vrhá ku plachte a razantne ju strháva na zem. Do očí mi udrú slzy a zápach mi vyráža dych. Ihneď odvraciam zrak, radšej nechcem analyzovať jeho nový výtvor. *Alebo chcem?!* Mám taký pocit, že zomriem, ale tuším ma to teší. *Nie, nemôžem!*

So zvyškami zdravého rozumu sa vymaňujem z paralýzy a so zdesením vstávam. Zasa si udieram hlavu do stropu.

„Ale kamže, kamže?“ pýta sa napajedene Alojz.

S boľavou hlavou sa skláňam a unikám tým prekliatym schodiskom.

„Keď budeš mať ešte chuť na nejaký príbeh navyše, vieš, kde ma nájdeš. Určite sa zastav aj nabadúce. AHOJ, Peter, MAAAAAAJ SAAAáááááa,“ kričí za mnou a posledné hlásky iba doznievajú v tej zvláštnej akustike domu.

Nezastavujem sa, bez čakania sa vytrhnem z toho ošial'u a ani sa neopovažujem rozlúčiť sa s Irenou. Nepotrebujem vidieť, ako sa sviňa pchá ďalšou sviňou. Odchádzam.

Infekcia

Na ulici narážam na prvú partiu ľudí v mojej blízkosti a dávam sa s nimi do reči. Potrebujem počuť niečo rozumné, niečo normálne. Ale trhá so mnou. Nemôžem obstáť. Podávam prvej osobe ruku, nech sa môžem predstaviť, a len čo tak urobím, odťahujem ju a nahlas si ovoniavam dlaň pred všetkými tými ľuďmi.

Úžasné! Skutočne úžasné, obraciam oči v strop.

Dokonca sa zakláňam a praktizujem provizórny strečing. Ako keby som podliezal lano na nejakej podradnej dovolenke na Havaji za plytkého skandovania okolostojacich – *Pod' ešte nižšie. Pod'. Ešte. Nižšie. POĎ! EŠTE! NIŽŠIE!* Poslúchol som a v jednom zlomku sekundy som sa musel pridržať druhou rukou chodníka, aby mi nevyskočilo koleno a ústami som nepobožkal zem.

„Pakujte sa do piče, vy obmedzení sráči!“ kričím na nich a strácam sa z povrchu zemskeho.

Bežím, padám, šprintujem, ale ani na chvíľu sa nezastavujem. Vykopávam dvere svojho bytu a všade zapínam svetlá. Roztržito si prezerám ten holobyť, ktorý obývam už zopár mesiacov. Úprimne ma teší, že v ňom nič nie je, aspoň sa nemám, kde schovať. Vyzliekam sa úplne donaha a ponáhľam sa do rohu obývačky. Alebo možno spálne. Všetko je prázdne, neviem, čo sú to za miestnosti. Chrbtom sa dotýkam bielej steny a pomaly sa šúcham dole, až kým sa zadkom nedotýkam podlahy. Chúlím sa a hanbím sa. Neskutočne sa hanbím...